

Sanni Ylimartimo

EROKUU

Karisto
Helsinki

Mimosalle

Kiitos Otavan kirjasaatiolle
teoksen kirjoittamisen tukemisesta.

Copyright © Sanni Ylimartimo ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-48761-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

1.

Karolina

Uimaranta on hiljainen toukokuussa. Kesällä laiturin valtaavat pyyhkeet ja uimapatjat, koululaiset ja kesämökkiläiset. Mutta nyt laiturilla on vielä mun ja Jennan.

Täällä ei ole kuin me kaksi, ja muutama taivaalla kaarteleva harmaalokki. Me leiriydyttiin laiturinnokkaan heti aamusta. Koko päivä on ollut vain aurinkoa, pyörällä jätskiä kyläkaupasta ja hyppyjä vielä vähän liian kylmään järvi-veteen.

Selaan puhelinta. Yritän siristellä auringon tummentamalta näytöltä kuvia, jotka Jenna otti musta aiemmin tänään. Hyppään niissä veteen laiturilta. Kuvien ottamisen jälkeen hytisin pitkän aikaa mun paksussa Hello Kitty-pyyhkeessä, mutta se oli sen arvoista. Kuvien joukossa on useampikin otos, jonka voisin julkaista.

Nousen laiturilta ja kävelen pukukopeille. Hiekka tarttuu märkiin jalkoihin. Täällä auringonvalo ei häiritse. Raja laiturin ja niemenkärjen kuvan ulkopuolelle. Nyt kuvassa voisi

olla mikä tahansa järvi. Muokkaan valotukset kohdilleen ja valitsen sopivan filtlerin. En jää miettimään kuvatekstiä niin kuin yleensä, vaan julkaisen kuvan. Nyt on siihen paras hetki. Jos odottaisin, että pääsen kotiin, en välttämättä saisi kuvalle yhtä paljon sydämiä ja algoritmit hautaisivat sen jonnekin seuraajieni feedin ulkopuolelle.

Laiturin kyllästetyt laudat narisevat, kun hiippailen takaisin Jennan viereen istumaan.

Vesi lainehtii laituria vasten, ja järveltä ajelehtiva tuuli tuoksuu männynhavuilta.

Musta tuntuu että olisin jo kesälomalla, vaikka huomenna on vielä päättärit. Seiskalta lähtien mä ja Jenna ollaan otettu varaslähtö kesälomaan. Riina ja Aliisa eivät koskaan tule mukaan, vaikka muuten me vietetään paljon aikaa nelistään. Tämä päivä on vain mun ja Jennan.

”Tää on kyllä ollut meiltä ihan hiton hyvä idea”, Jenna sanoo ja venyttelee käsiään. Se näyttää kauniilta sen turkoosissa uimapuvussa. Väri korostaa Jennan sinisiä silmiä.

”Ai lintsaaminen vikana päivänä?” kysyn.

”Niin, mieli jos olis pitänyt tän sijaan lojua koulussa tänään”, Jenna tuhahtaa ja muljauttaa silmiään. ”Oon odottanut tätä.”

”Ai”, sanon yllättyneenä.

Mun on vaikea uskoa Jennaa. Pari päivää sitten en ollut varma, aikoiko se tulla ollenkaan. Näen Jennan ilmeen kirstyvän. Alan haroa sormillani vielä kosteaa tukkaa poninhännälle.

”Muistat sä viime vuoden, kun tehtiin se roadtrip Jäm-

sään mun isän traktorilla?” vaihdan puheenaihetta. Tavoit-
telen keveyttä mun ääneen.

”Joo, ei meinattu ehtiä päättäjäisiin, kun bensa loppui”,
Jenna sanoo, tarttuu tarjoamaani pakotiehen.

”Jouduttiin soittaan Mikael tuomaan meille lisää.”

Hymähdän muistolle, ja mielessäni huokaisen helpotuk-
sesta. En halua riidellä, en tänään. En nyt, kun tuntuu että
oon saanut mun ystävän takaisin. Oon jo melkein unohtanut
terävyyden Jennan katseessa, unohtanut ja antanut anteek-
si. Mutta Jenna ei naura, vaan kääntää katseensa järvelle.

”Onks kaikki okei?” kysyn, vaikka osaan jo aavistaa, et-
tei ole.

Jenna huokaisee. Se laskee päänsä lepäämään koukussa
olevien polvien päälle.

”Mikael halus viettää jonkin aikaa erillään”, se mutisee
jalkojaan vasten.

Jennan nutturasta paenneet niskahiukset leijuvat tuules-
sa. Mä haluan niin paljon, ettei tää menisi näin. Että oltai-
siin vain mä ja mun paras ystävä ja täydellinen ensimmäinen
kesäpäivä. Onko yksi päivä muka niin paljon pyydetty? Tie-
sin, että on. Tiesin sen siitä, että Jenna on täällä mun kanssa.
Koska Jenna ei olisi täällä, jos se ja Mikael olis yhä yhdessä.

”Ehkä se voi olla ihan hyväkin”, mutisen.

”Mitä meinaat?” Jenna kysyy hieman loukkaantuneena.

”Ihan sitä vaan, että tää ei oo eka kerta kun me käydään
tää keskustelu.”

Viileä tuulenvire saa mut kaivamaan laukusta mekon
ja neuleen bikinien päälle. Samalla vilkaisen julkaisemaani

postausta vaivihkaa. Se on kerännyt ihan hyvin tykkäyksiä, mutta ei ehkä ihan niin paljon kuin yleensä. Päivitän feediä uusien tykkäysten toivossa.

”Kuunteletko sä ees?” Jenna kysyy, kun huomaa mun katsovan ruutua.

”Sori, kuuntelen”, sanon ja laitan puhelimen takaisin laukkuuni.

”Mitä mä sit sanoin?” Jenna tivaa.

”Että sä ja Mikael erositte.”

”Sanoin mä muutakin. Sä et ikinä kuule mitään, kun oot puhelimella.”

Mun rinnassa muljahtaa inhottavasti. Samaan aikaan tunnen, miten päässä kiehuu ja kihisee, sanat polttelee huulilla.

”No sori. Mutta eikö sunkin mielestä olis jo ihan hyvä aika tajuta, että Mikael ei oo sulle hyväksi? Jumalauta, se jätkä petti sua!”

”Kyllähän mä sen tajuan, eihän me olla enää yhdessä!” Jenna kivahtaa.

”Et tajua! Mä tunnen sut, Jenna, tässä käy taas niin että sä otat sen takas, susta ei kuulu pariin viikkoon, ja sit maagisesti mun seura taas kiinnostaa, kun se on lähtenyt.”

Kadun heti sanojani. Jenna nappaa tavaransa ja juoksee pyörälleen.

”Oota!” yritän huutaa sen perään, mutta se on jo poissa.

Liotan jalkoja vedessä ja selaan Instaa. Se yleensä auttaa mua unohtamaan inhottavat jutut.

n3ill33 Kaunis Lina ♡

joonasvaan12532 huh, oot upee!

Susamuruu02 oot best ja sun videot on mun
lemppareita ♡

omppupomppunen wau mikä kuva

Ainakin 480 ihmistä tykkää musta, ajattelen. Hetken musta tuntuu paremmalta, kunnes muistan että kuva on Jennan ottama. Me ollaan oltu ystäviä aina. Mä oon ollut se, jota Jenna tarvii, aina. Ja mä oon tarvinnut sitä. Riidat ei oo koskaan rikkoneet meitä. Kun aikaa kuluu, kaikki palaa taas normaaliksi. Mutta normaalia ei enää ole ollut aikoihin, ei enää Mikaelin jälkeen.

Hautaan sen ajatuksen jonnekin syvälle, ja pyöräilen kotiin.

Lysähdän mun kapealle sängylle ja tunnen, kuinka järvi-vedestä kosteiden bikinien märkyys tarttuu vaatteisiin. Varmaan pitäisi laittaa ne kuivumaan, mutta en jaksa. Vilkuilen puhelintani toivoen, että Jennalta tulisi jotain. Turhautuneena näpyttelen anteeksipyynnön.

Karo

Kiitti kun otit musta niitä kuvia, niistä tuli upeita.

Mulla oli kiva päivä. Anteeks siitä mitä sanoin.

Näkyillään huomenna päättäjäsissä!

Kaksi sinistä väkistä ilmestyy viestini perään. Jenna on nähnyt sen, mutta se ei vastaa. Ärtymys kohooa kurkkuun

sakeana, karvaana. Menen Tiktokkiin ja yritän uppoutua videoiden selailuun, mutta se ei tunnu auttavan. Palaan Instaan ja tuijotan kuvaan kertynyttä 1080 tykkäystä. Se ei ole vielääkään niin paljon kuin yleensä. En tiedä miksi, mutta hetken mielijohteesta otan tarinoihin kuvan huoneeni katosta ja kirjoitan kuvan päälle ”real friend wouldn’t do that”.

Hetkessä mun dire täyttyy ”mikä on?” -kysymyksistä ja sydämistä. Tunnen outoa mielihyvää siitä, että mulla on kiehtovia salaisuuksia ja valtaa pitää ne itselläni. Ja hetken päästä myös Jenna vastaa.

Jenna

Apua voitko ottaa ton tarinan pois, en halua et kaikki näkee... Ollaan molemmat mokailtu tänään mut ei olla riidoissa jooko. Nähään huomenna

Vastaan Jennalle ja poistan tarinan. Sain jo sillä sen mitä halusin.

KESÄKUU

2.

Aro

Asfaltin kuumuuden voi melkein tuntea kenkien läpi. Bussipysäkki on täynnä todistuksenjaosta lähteviä koululaisia, ja ilmassa kihelmöi vapaus.

Mä heittelen mun päättötodistuskansiota kädestä toiseen ja vilkuilen meidän edessä kulkevaa tyttölaumaa. En tunne niitä. Ne on kyllä varmaan meidän koulusta, koska osalla niistä on myös todistukset käsissä. Niiden korot kopioi, ja pari niistä kääntyilee välillä vilkuilemaan. Ei siis mua, vaan Samia. Tyttöjen katse käy päästä varpaisiin. Hiusgeelin peittämistä kiharoista leveään hymyyn, hintelästä vartalosta kulahtaneisiin lenkkareihin. Tytöt kuplii kiinnostusta, ja Sami katsoo välillä hymyillen takas. Samalla kun se silmäilee tyttöjä, Sami selittää mulle uusista perhoista, joita se on tehnyt, ja kesän kalastussuunnitelmista.

”Yhessä ulkomaalaisessa nettikaupassa on yks Daiwan vapa jota ei saa Suomesta. Haluisin ehkä ostaa sen. Mun vanha vapa pysyy kasassa enää vaan jesarin voimalla”, Sami

sanoo. Sillä on kantava ääni. Sellainen, joka ei huku massa-
vaan vaatii tulla kuulluksi.

”No ehkä sun kannattais sit tilata se”, sanon. Leyhyt-
telen mun käsiä, et saisin aikaan ees pienen tuulenvireen.

”Niin, totta. Ja mun täti vielä laittoi mun tilille rahaa tä-
nään. Kai sitä vois pitää sellaisena ysiltävalmistumislahjana
mulle itelleni”, Sami sanoo. Se kaivaa puhelimen taskustaan
tehdäkseen tilauksen heti.

”Saiskohan sen tilattua jonnekin mökin lähellä olevaan
pakettiautomaattiin? Sit sun ei tarvis koko kesäkuuta kalas-
taa sillä sun vanhalla”, pohdin.

Sami hymähtää vastaukseksi. Me käännytään Citymar-
ketin pihaan. Yks tytöistä jää katsoon Samia haikean näköi-
senä. Sami ei huomaa, sen katse on kiinnittynyt näyttöön.

Kaupassa on viileää ja parkkipaikan autojen möly vaih-
tuu ihmisten puheensorinaksi.

Kukkia, kortteja ja lahjapakkauksia on aseteltu päätyhyl-
lyihin esille. Mä harpon Sami vanavedessäni kohti pakaste-
altaita. Nappaan minttusuklaan makuisen jäätelöpuikon ja
vielä kassojen vierestä tölkin mansikka-Nococoa. Se on mun
lemppari energiajuoma, mut sitä ei saa kovin monesta pai-
kasta. Sami ottaa mehujätskiä, niin kuin aina.

Me istutaan bussipysäkin penkille. Katon ohikulkevia ih-
misiä samalla kun annan jätskin sulaa mun suussa. Riviin is-
tutettujen puiden lehdet vihertää, ja kaupunkipölyn seasta
voi haistaa alkavan kesän riemun.

”Mä aloin jo vähän tekeen sitä bucket listiä”, sanon, kun
oon saanut jätskin syötyä.

Kaivan mun reisitaskuhousuista paperiarkin. Se on vähän rypyssä, joten suoristelen sitä mun reittä vasten.

Sami ottaa listan multa. ”Miks sä et tehny tota puhelimella? Eihän tosta saa mitään selvää.”

”Mä tykkään tehdä listoja käsin.”

”Okei”, Sami sanoo ja katsoo mua oudoksuen. Sit se nappaa listasta kuvan itelleen.

”Siinä on nyt vaan semmosia juttuja, mitä me voidaan tehdä siellä mökillä. Pitäis varmaan miettiä muitakin, jotta voitain mitä voidaan tehdä kun tullaan takas heinäkuussa”, mä sanon.

Sami ei vastaa mitään. Se on laskenut puhelimen penkille ja taittelee jätskipaperia neliöksi, kerros kerrokselta aina vain pienemmäksi.

”Ainakin meidän täytyy mennä johonkin bileisiin, koska me missataan päättärit. Ja tietysti Särkänniemeen, vaikka vois kirjottaa tähän listaan vaan huvipuistoon, jos mennään sittenkin lintsille”, selitän ja kirjoitan samalla ideoita listaan.

Sami ei vielääkään sano mitään, joten käännyn katsomaan. Bucket list kesälle oli Samin idea, mut jostain syystä se ei vaikuta kovin innostuneelta.

”Onks sulla jotain ideoita?” kysyn, että täyittäisin hiljaisuuden.

”Tota, mä luulen et meen päättäreihin”, Sami sanoo. Se päästää irti taittelemastaan käärepaperista, antaa sen tippua maahan. Jätskin makeus muuttuu äkkiä kitkeräksi mun suussa.

”Ai tuuks sä vasta päättäreiden jälkeen? Sinne mökille tulee varmaan aika huonosti busseja, mut eiköhän isä vois hakee sut jostain”, sanon. ”Jos totta puhutaan, niin kyl muakin vähän harmittaa, et ollaan sovittu lähtö jo täksi illaksi. Jos voisin, niin mäkin jäisin vielä viikonlopuksi tänne. Mut mä en vois tehdä sitä Sallalle. Tänään on sen synttärit ja sillä ei oo tällä hetkellä oikein ketään muuta, jonka kanssa juhlii...”

”No siis mä en oon miettinyt täs jo jonkin aikaa, et mä en varmaan tuu ollenkaan.”

Samin posket punottaa, ja se katselee maahan pudonnutta jätskipaperia. Mua ärsyttää, että se ei voi katsoo mua, joten nostan paperin maasta ja vien sen roskiin.

”Miks et?” kysyn. Ehkä sillä on joku hyvä syy. Jos se vaikka on saanut jotain viime hetken kesätöitä tai jotain. Ei Sami muuten hylkäisi mua.

Mä kelaan ajassa taaksepäin, mietin, onko Sami missään vaiheessa puhunut mitään mikä viittais tähän. Se ei halunnut viime viikolla mennä kalaan, kun pyysin. Olisko mun siitä pitänyt tajuta? Me kuitenkin ollaan hengailtu muuten ihan normaalisti. Ei yks kerta tarkoittanut mitään... Kai?

”No siis tuli vähän muita suunnitelmia. Tää on viimeinen kesä, kun kaikki koulusta on vielä Tampereella, niin mä haluisin kans olla täällä enkä jossain muualla.”

Sami kääntyy vihdoinkin katsomaan mua, ja sen kasvoilla on vaikeasti tulkittava ilme.

”Olis varmaan pitäny kertoa aiemmin, mut kun tää kaikki tuli niin äkkii.”

”Mikä kaikki?” kysyn ja rykäisen, koska mun ääni väri-see vähän enkä halua, et se tekee niin.

”No siis... Pispalassa on kuulemma ens viikonloppuna joku keikka, jonne Eino haluis mennä. Ja sit Saana pyys mua sen synttäreille, nekin ois parin viikon päästä, ja se sano et toivois tosi paljon et tulisin päättäreihin. En halua, et se kaikki jäis välistä.”

Sami yrittää peitellä innostustaan, mut mä näen sen läpi. Sami on vilkuillut Saanaa koulun käytävillä koko kevään, nauranut sen huonoillekin läpille ja tykännyt sen jokaisesta kuvasta somessa.

Yritän olla iloinen sen puolesta, mut kirpasee silti vähän et jään niin helposti kakkoseksi.

”Kyllä sulla on varmasti kivaa ilman muakin”, Sami sanoo.

”Ai on vai?” tiuskaisen.

Rutistan bucket listin pieneksi mytyksi mun kädessä ja heitän sen maahan. Haluaisin unohtaa koko listan, eipä se tunnu Samiakaan kiinnostavan.

Sami katsoo muhun yllättyneenä. Me ei koskaan riidellä. Mä en oo meidän viiden vuoden mittaisen ystävyuden aikana tiuskaissut sille varmaan kertaakaan. Sami vilkaisee maahan pudonnutta bucket listiä ja nostaa sen ylös.

”Kyllä me voidaan toteuttaa tää, vaikka me ei oltais samalla paikkakunnalla”, Sami sanoo pahoitellen.

Hengitän sisään... ja ulos.

”No joo, mut mä luulin et sen koko listan pointti oli tehdä ne jutut yhdessä.”

”Voi se olla kivaa näinkin”, Sami sanoo.

Sitten se nappaa kynän penkiltä ja alkaa kirjoittaa penkkiä vasten listaan lisää kohtia.

Kurkottaudun et näkisin, mitä se on keksinyt.

”Tutustu uusiin tyyppeihin? Pyydä kivaa tyyppiä kahville?” luen ääneen. ”Miten mä missään mökillä tutustun kenkään?”

Sami virnistää. ”No hei, ehithän sä sit heinäkuussa täällä. Sulle vois tehdä ihan hyvää kuolata välillä jotain vähän saavutettavampaa kuin sitä tubettajaa.”

”En mä kuolaa Linaa!” kivahtan.

”Juu et”, Sami naurahtaa. ”Mut oikeesti, ei se oo kun tää kesäkuu. Ja mehän voidaan tehdä tästä vielä haus Kempaa. Katotaan, kumpi saa enemmän kohtia tehtyy siihen mennessä, kun sä tuut takas. Voittaja ostaa toiselle uuden uis-timen.”

Se tuntee mut liian hyvin. Mä en osaa koskaan sanoo ei kilpailulle. Pyöräytän mun silmiä ja huokaisen.

”Kiinni veti. Mut voit jo käydä valmiiksi hakees kaupasta mulle pinkin Bete Loton”, sanon, vaikken kyllä tiedä, miten aion löytää bileet tai huvipuiston jostain metsän keskeltä.

”Ei kun sit kun tuut takas, joudut järkkäämään mulle voittojuhlat teillä. Eiks sun isä kumminkin oo sillon edelleen mökillä?”

”Joo, se on koko kesän siellä. Salla myös.”

”Noni, eli yks kuukausi, ja sit nähään taas.”

”Yks kuukausi.”

SAMIN JA ARON EEPPIINEN KESÄN BUCKET LIST!!!!

- yöajelulle
- juhamnussauna
- kalastusreissu
- käy yöinnilla
- valvo koko yö
- kokeile uutta energiajuomaa
- hileet!
- juo festarikaljat
- huvipuistoon
- tutustu uusiin tyyppeihin
- pyydä kivaa tyyppiä kahville

3.

Aro

Rappukäytävässä haisee curry. Joku on selvästi tilannut in-tialaisesta jotain. Mun epäilykset saa vahvistuksen, kun his-sistä tulee Wolt-kuski. Mä meen pois tieltä ja astun sitten hissiin. Sen lattialla lojuu kenkien lyttäämä leskenlehti.

Unohdin avaimet kotiin, joten soitan ovikelloa. Ovi avautuu niin rivakasti, et isä on varmaan odottanut sen ta-kana mun saapumista. Sen silmälasit on vähän vinksallaan ja päältä kaljuuntuva ohut tukka sojottaa sinne tänne. Pak-ko ihmetellä, miten se on aikoinaan saanut sekä mun että Sallan äidin ihastumaan itseensä. Mut sit leveä hymy lipuu sen silmiin asti, ja tajuun ehkä paremmin.

”No, näytävä millaisia numeroita tuli”, se sanoo.

Heilautan todistuksen mun kädestä isälle ja alan riisuun kenkiä. Isä syynää todistusta rivi riviltä ja hymy tekee ryp-pyjä sen silmäkulmiin.

”Mahtavaa, Aro!” se sanoo ja käy hakemassa keittiön pöydältä viisikymppisen, jonka se ojentaa mulle. Mietin, onko olemassa todellisuutta, jossa en saisi pöydälle varattua

seteliä. Selvästi isä oli laittanut sen valmiiksi mua varten, mut oliko sillä joku raja, numero jonka alle jäätyäni se olis-kin taitellut setelin takas kukkaroonsa?

”Mä tilaan pitsaa, juhliitaan teitä kumpaakin!” isä sanoo ja avaa jo puhelimensa lukituksen. Rappukäytävän tuok-
sut sai mut himoitsemaan intialaista, mut ennen kun eh-
din sanoa mitään, isä on jo laittanut mun tavallisen tilauk-
sen (special opera tuplajuustolla) ostoskoriin.

Oon lähtemässä mun huoneeseen, kun isä huikkaa:
”Oothan pakannut? Ruvetaan tekeen lähtöä, kunhan ol-
laan syöty. Laita Samille viestiä, haetaan se varmaan jos-
kus kolmen aikaan.”

Mun vatsassa muljahtaa.

”Tota, Sami ei tuukaan mukaan.”

”Ai.” Isä kuulostaa yllättyneeltä. ”Miksei?”

”Sille tuli muuta menoa”, sanon ja yritän kuulostaa huo-
lettomalta.

”Voi ei”, isä sanoo ja laskee puhelimen kädestään. Se on
merkki siitä, et se halua *jutella*. Mun tekis vaan mieli piilou-
tua mun huoneeseen.

”Ei se haittaa”, mä sanon. Nojailen ovenkarmeihin ja ka-
ton isää silmiin, yritän vakuuttaa sen uskomaan mun val-
heeseen.

”Etkö sitten halunnut pyytää jotain toista kaveria mu-
kaan?” isä kysyy.

En tiedä, kuka toinen kaveri sillä oikein oli mielessä,
koska meidän kotona ei oo Samin lisäksi käynyt vuosiin ke-
tään. Kyllähän mut joskus kutsutaan bileisiin ja Einon ja

Samin kanssa me käydään välillä leffassa, mut en tunne Einoa niin hyvin, et haluisin viettää sen kanssa kuukauden mökillä. Se on enemmän Samin kaveri kuin mun.

”Kyl siitä tulee hauska reissu kolmistaankin”, sanon, koska en haluu, että isä kysellee yhtään enempää.

Isä huokaisee ja haroo hiuksia sen näköisenä kuin se kävis aivoissaan läpi jotain kasvatusoppaiden ohjeita. Tiedän että sillä on pino niitä olkkarin kirjahyllyssä.

”Okei”, se sanoo, ehkä enemmän itelleen kuin mulle. ”Mutta kai sä tiedät et voit aina puhua mulle, jos on jotain, mitä...?” Sen äänensävy on hieman epävarma, kuin se ei ihan tietäis, mitä sanoa.

”Joo joo”, sanon ja meen mun huoneeseen ennen kuin isä päättää jatkaa tätä keskustelua.

Avaan läppärin ja rojahdan mun työtuolille. Oon heittänyt sen selkämykselle flanellipaidan, ja tunnen, miten se painautuu mun selkään. Heitän sen sängylle. Linalta on ilmestynyt uus video Tubeen. Mun sydän lyö pari ylimääräistä lyöntiä, kun klikkaan videon auki.